

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Patruzeci și Patru

Jeff Pippenger

2026-02-10

Numărul Patruzeci și Patru

În anul 1844, doctrina Sabatului zilei a șaptea a fost desigilată și apoi accentuată pentru sora White atunci când ea a privit în chivotul legământului. Ea a consemnat, de asemenea, că în zilele din urmă doctrina întrupării avea aceeași accentuare cerească. Sabatul zilei a șaptea reprezintă lumina specială din chivot atunci când a început Ziua antitipică a Ispășirii, iar Sabatul anului al șaptelea reprezintă lumina specială din chivot atunci când Ziua antitipică a Ispășirii ajunge la încheierea ei.

Imfundiso y'ukwigira umuntu kwa Kristo ishushanywa mu iteraniro ryera rya nyuma ryo mu Balewi makumyabiri na gatatu; ni yo omega ku Isabato y'umunsi wa karindwi, ari yo teraniro ryera rya mbere ku ntangiriro ya Balewi makumyabiri na gatatu. Iyo Sabato ya mbere ihagarariye imbaraga z'Imana zo kurema, kandi Isabato ya nyuma ihagarariye imbaraga zayo zo kongera kurema. Iyo Sabato ya mbere ihagarariwe n'umubare "23", naho iya nyuma igahagararirwa n'umubare "252".

Acele două simboluri sunt parantezele cărții Leviticul, capitolul douăzeci și trei, și ele sunt, de asemenea, parantezele istoriei millerite. Anul 1798 a fost împlinirea celor 2.520 de ani împotriva împărăției de nord a lui Israel, iar cei 2.300 de ani s-au împlinit la 22 octombrie 1844. Când Sora White a fost condusă în sanctuar și a privit spre Cele Zece Porunci, ea îi prefigura pe cei din urmă ai poporului lui Dumnezeu care Îl urmează pe Hristos în Sfânta Sfintelor atunci când El Își încheie lucrarea de împăcare. Proba templului este proba de a urma Mielul oriunde merge El.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, căci sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Mielul. Apocalipsa 14:4.

Soția White, în calitate de profet, îi ilustra pe cei credincioși de la început, care au intrat prin credință în Locul Preasfânt, iar făcând astfel oferea un exemplu al celor credincioși de la sfârșit, care intră prin credință în Locul Preasfânt și apoi privesc în chivot. Ceea ce văd acolo, luminat, este doctrina întrupării, desăvârșirea împăcării. Ei văd cei doi heruvimi acoperitori reprezentând cele două Sabate ale creației și re-creației. Ei văd 252 pe o parte a chivotului și 23 pe cealaltă și recunosc că, în acord cu creația și re-creația, 23 reprezintă căsătoria Divinității cu omenirea, iar 252 îl văd ca simbol al transformării unui om într-o ființă omenească unită cu Divinitatea.

Capacul ispășirii nu trebuia să fie îndepărtat, astfel că faptul că sora White a privit înăuntru a fost o descoperire specială, iar din punct de vedere profetic, ilustrația se referă mai mult la zilele din urmă decât la zilele în care a trăit ea. Privind, suntem schimbați. Testul templului este Hristos conducându-și poporul fecioresc în templul Său, pas cu pas. Adevărurile profetice reprezintă pașii de-a lungul cărării care este luminată de solia Strigătului de la Miezul Noptii.

Templul millerit de patruzeci și șase de ani este o treaptă.

Templul omenesc al lui „23”, (parte bărbătească și parte femeiască i-a creat) este o treaptă.

Hristos Își ridică templul Său în trei zile este un pas.

Depozitul este templul lui Maleahi.

Neemia a curățit camera de profanarea lui Tobia.

Acel templu a fost locul unde marele preot Hilchia a descoperit scrierile lui Moise în timpul trezirii spirituale din vremea regelui Iosia.

Templul pe care Neemia l-a curățit de profanare este același templu pe care Hristos l-a curățit de două ori de „profanarea lui sacrilegă”, așa cum afirmă Sora White.

Sicriul din visul lui Miller era o treaptă.

Odată ce Hristos i-a condus pe credincioșii Săi în Locul Preasfânt, El îi conduce, așa cum este reprezentat prin Sora White, la chivot, ridică capacul ispășirii și le îngăduie să privească înăuntru. Când privesc înăuntru, ei văd că atât doctrina întrupării, cât și Sabatul zilei a șaptea sunt învăluite într-o aureolă blândă. Rând peste rând, cei care recunosc doctrinele care sunt „înveșmântate într-o strălucire blândă” se aliniază cu Sora White, intrând prin credință în Locul Preasfânt și privind în chivot.

Vechii profeți au vorbit mai specific pentru zilele de pe urmă decât pentru zilele în care au trăit. Când acei profeți din vechime ajung ei înșiși să facă parte din mărturie, ei îl reprezintă pe poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Sora White este, poate, cel mai important profet din vechime, căci toate ilustrațiile ei reprezintă istoria alfa a istoriei omega a celor o sută patruzeci și patru de mii. Toți profeții ilustrează rămășița, dar Sora White reprezintă, de asemenea, o istorie de început care se împlinește în istoria de încheiere — până la ultima literă.

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមូលដ្ឋានអាណាហ្គា ស៊ីសុទ្ធីវិវាយក៍
ត្រូវបាននាំទៅក្នុងនីមិត្តភាពទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធជប់ដុតនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធជនស្រីសុខាស្ត្រី។
នៅទីនោះ បល្ល័ង្កកព្រះគុណនៃលើហិបសែចេក្រឹសញ្ញា
ជាបល្ល័ង្កកដល់មិនត្រូវឱ្យដកចេញ ត្រូវបានលើកឡើង ដើម្បីឱ្យស៊ីសុទ្ធីវិវាយក៍
អាចទស្សនាខាងក្នុង ដល់ជាទីដល់នាងបានយើញបទបញ្ញត្តិទាំងដប់។

„În Locul Preasfânt am văzut un chivot; pe partea de sus și pe laturile lui era aurul cel mai curat. La fiecare capăt al chivotului era un heruvim minunat, cu aripile întinse peste el. Fețele lor erau întoarse una spre cealaltă și priveau în jos. Între îngeri era o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, unde stăteau îngerii, era o slavă nespuse de strălucitoare, care părea ca un tron unde locuia Dumnezeu. Isus stătea lângă chivot și, pe măsură ce rugăciunile sfinților se înălțau la El, tămâia din cădelniță scotea fum, iar El aducea înaintea Tatălui Său rugăciunile lor împreună cu fumul tămâiei. În chivot erau vasul de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înmugurise și tablele de piatră care se închideau una peste alta ca o carte. Isus le-a deschis și am văzut Cele Zece

Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau patru, iar pe cealaltă șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar a patra, porunca Sabatului, strălucea mai presus de toate; căci Sabatul fusese pus deoparte ca să fie păzit spre onoarea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Sfântul Sabat arăta glorios — o aureolă de slavă îl înconjură cu totul. Am văzut că porunca Sabatului nu a fost pironită pe cruce. Dacă ar fi fost, atunci și celelalte nouă porunci ar fi fost; și suntem liberi să le călcăm pe toate, după cum suntem liberi să o călcăm și pe a patra. Am văzut că Dumnezeu nu a schimbat Sabatul, căci El nu Se schimbă niciodată. Dar papa l-a schimbat din ziua a șaptea în ziua întâi a săptămânii; căci el trebuia să schimbe vremurile și legea.” Early Writings, 32.

Doctrina Sabatului zilei a șaptea a fost doctrina alfa a istoriei de temelie a mișcării millerite, care a început ca mișcarea millerită filadelfiană, apoi s-a transformat în mișcarea millerită laodiceană în 1856, iar apoi în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană în 1863. Sora White identifică, de asemenea, doctrina omega în istoria zilelor de pe urmă, când mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii se transformă în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Luminile alfa și omega sunt reprezentate de doctrina Sabatului zilei a șaptea și de doctrina întrupării.

„Cei care au comuniune cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănirii. Ei nu-L necinstesc pe Răscumpărătorul lor prin stricarea căii lor înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește asupra lor. Pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoștința lor despre Hristos și despre profețiile privitoare la El crește foarte mult. Ei sunt de o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu, căci sunt în unitate cu Fiul Său. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este de o frumusețe și de un farmec mai presus de orice. Ei îi văd însemnătatea. Adevărul li se descoperă. Doctrina întrupării este învăluită într-o blândă strălucire. Ei văd că Scriptura este cheia care descuie toate tainele și rezolvă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, dar cei care nu au șovăit să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumina în lumina lui Dumnezeu.” The Southern Watchman, 4 aprilie 1905.

„Doctrina întrupării” este numită, de asemenea, „taina evlaviei”.

Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă. 1 Timotei 3:16.

„Taina” rămâne ascunsă până la generația finală, când cei credincioși văd că doctrina întrupării este omega Sabatului zilei a șaptea.

Chiar taina care a fost ascunsă din veacuri și din generații, dar care acum a fost făcută cunoscută sfinților Săi: cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei acestei taine între Neamuri; și anume, Hristos în voi, nădejdea slavei. Coloseni 1:26, 27.

Adecvat este faptul că în Coloseni 1:26 se vorbește despre o „taină” care „a fost ascunsă”, dar acea taină este „făcută cunoscută” în zilele de pe urmă. Lumina profetică este făcută cunoscută atunci când profeția este desigilată, așa cum este reprezentat în Daniel 12, unde, la sfârșitul celor 1.260 de

zile, la vremea sfârșitului, o profecie este desigilată. Profecția care a fost ascunsă de-a lungul generațiilor este desigilată, iar profecția este adevărul care, atunci când este desigilat, este „slava” făcută cunoscută Neamurilor la legea duminicală. Acea taină este Hristos în voi, nădejdea slavei, care se împlinește în zilele când răsună trâmbița a șaptea.

Însă în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit robilor Săi, prorocilor. Apocalipsa 10:7

Se cuvine pe deplin ca glasul celui de-al șaptelea înger să fi început să răsună în a zecea zi a lunii a șaptea, așa cum este arătat în Apocalipsa 10:7. Cel de-al șaptelea înger este înfățișat, de asemenea, ca al treilea vaiet, iar primele două vaiete au fost islamul, oferind astfel două mărturii că al treilea vaiet este islamul. Taina lui Dumnezeu se sfârșește atunci când trâmbița islamului sună.

În istoria celei de-a șaptea trâmbițe, doctrina întrupării, care este taina lui Hristos în voi, sau unirea Dumnezeirii cu omenirea, așa cum este reprezentată de Hristos atunci când a luat asupra Sa trup omenesc, candidații care urmează să fie printre cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi puși la probă dacă au untelemnul și credința necesare pentru a intra în Locul Preasfânt. Dacă ezită, întunericul cade asupra lor; dacă urmează Mielul oriunde merge El, vor fi călăuziți să privească în chivot. În chivot vor găsi doctrinele Sabatului zilei a șaptea și doctrina întrupării.

Oricât de importante sunt aceste două doctrine, asupra a ceea ce mă concentrez eu nu sunt luminile alfa și omega, ci faptul că profetesa i-a înfățișat pe copiii lui Dumnezeu intrând în sanctuarul ceresc și privind în chivotul legământului. Trebuie să existe un moment, în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, în zilele de pe urmă, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt duși în Sfânta Sfintelor pentru a privi chivotul deschis.

Dacă aveți credința de a crede că profecții îi înfățișează pe cei ai lui Dumnezeu în zilele din urmă, împreună cu credința că sora White a fost tot atât de inspirată, în toate privințele, ca oricare alt profet din Biblie, atunci aplicarea pe care tocmai am prezentat-o trebuie să fie acceptată ca adevărată. Cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să-L urmeze pe Hristos, prin credință, în Locul Preasfânt, așa cum spune sora White că au făcut cei credincioși la 22 octombrie 1844. Atunci s-au arătat două categorii: cei care au refuzat să intre prin credință și cei care au intrat.

„Eu am fost îndreptată înapoi spre proclamarea primei veniri a lui Hristos. Ioan a fost trimis în duhul și puterea lui Ilie ca să pregătească calea lui Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan n-au fost făcuți părtași de binecuvântarea învățăturilor lui Isus. Împotrivirea lor față de solia care prevestea venirea Lui i-a așezat într-o poziție în care nu puteau primi cu ușurință cele mai puternice dovezi că El era Mesia. Satana i-a împins pe cei care au respins solia lui Ioan să meargă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Făcând aceasta, ei s-au așezat acolo unde nu puteau primi binecuvântarea din ziua Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea spre sanctuarul ceresc. Sfășierea perdelei templului a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu aveau să mai fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și fusese primită, iar Duhul Sfânt, care S-a coborât în ziua Cincizecimii, a purtat mințile ucenicilor de la sanctuarul pământesc la cel ceresc, unde Isus intrase prin propriul Său sânge, ca să reverse asupra ucenicilor Săi binefacerile ispășirii Sale. Dar iudeii au fost lăsați în întuneric deplin. Ei au

pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea asupra planului de mântuire și încă se încredeau în jertfele și darurile lor nefolositoare. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc, totuși ei nu aveau nicio cunoștință despre această schimbare. De aceea, ei nu puteau beneficia de mijlocirea lui Hristos în Locul Sfânt.

„Mulți privesc cu groază la purtarea iudeilor în respingerea și răstignirea lui Hristos; iar când citeșc istoria rușinoasei Lui batjocoriri, cred că Îl iubesc și că nu L-ar fi tăgăduit, așa cum a făcut Petru, și nici nu L-ar fi răstignit, așa cum au făcut iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a adus la probă acea iubire pentru Isus pe care ei mărturiseau că o simt. Întreg cerul a privit cu cel mai adânc interes primirea soliei primului înger. Dar mulți care mărturiseau că Îl iubesc pe Isus și care vărsau lacrimi când citeau istoria crucii au batjocorit vestea cea bună a venirii Lui. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat că este o amăgire. I-au urât pe aceia care iubeau arătarea Lui și i-au dat afară din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut fi ajutați de cea de-a doua; nici nu au fost ajutați de strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să între împreună cu Isus, prin credință, în locul preasfânt al sanctuarului ceresc. Și, prin respingerea celor două solii anterioare, și-au întunecat atât de mult înțelegerea, încât nu pot vedea nicio lumină în solia celui de-al treilea înger, care arată calea către locul preasfânt. Am văzut că, așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot astfel bisericile cu numele au răstignit aceste solii și, de aceea, nu au nicio cunoaștere a căii către locul preasfânt și nu pot fi ajutate de mijlocirea lui Isus de acolo. Asemenea iudeilor, care își aduceau jertfele lor nefolositoare, ei își înalță rugăciunile lor nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o; iar Satana, mulțumit de această amăgire, își asumă un caracter religios și îndreaptă mințile acestor pretinși creștini spre sine, lucrând cu puterea sa, cu semnele sale și cu minunile sale mincinoase, ca să-i prindă bine în cursa lui.” Early Writings, 259–261.

Sora White identifică procesul progresiv de punere la probă din istoria lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos, care s-a încheiat cu faptul că iudeii au ajuns în întuneric deplin, pentru a ilustra aceeași istorie în vremea milleriților, care este istoria alfa a sorei White, profetesa din vechime a zilelor de pe urmă. Proba de viață și de moarte de la început privea intrarea în Locul Preasfânt sau refuzul de a face aceasta. A refuza să faci aceasta a adus asupra răzvrățiților din istoria milleriților același întuneric care venise asupra iudeilor răzvrățiți în istoria lui Hristos.

Իսուսն ամեն բան իր վախճանը մշտապես պատկերում է նրա սկզբի հետ միասին. ուստի, երբ Քույր Ուայթը տարվեց Սրբությունների Սրբոցը և հայեց բացված տապանակի վրա՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի փորձության հետ առնչությամբ, դա նույնականացնում է, որ հարյուր քառասունչորս հազարը պիտի փորձվեն՝ Գառան հետևից Սրբությունների Սրբոց մտնելով, թե՛ կատարյալ հավիտենական խավարի մեջ գնալով: Այս փաստը հիմնված է այնպիսի հավատի վրա, որը հասկանում է, որ հին մարգարեները պատկերում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, երբ իրենք իրենք դառնում են արձանագրված վկայության մաս: Քույր Ուայթը պատկերում է երկու դասերն էլ:

„În timp ce mă aflam în această stare de deznădejde, am avut un vis care a făcut o impresie adâncă asupra minții mele. Am visat că vedeam un templu, spre care se îndreptau în număr mare mulți oameni. Numai aceia care găseau adăpost în acel templu aveau să fie mântuiți când timpul avea să se încheie. Toți cei care rămâneau afară aveau să fie pierduți pentru totdeauna.

Mulțimile de afară, care își vedeau de diferitele lor căi, îi batjocoreau și îi luau în râs pe cei care intrau în templu și le spuneau că acest plan de scăpare era o înșelăciune vicleană, că, de fapt, nu exista niciun pericol de care să se ferească. Unii chiar au pus mâna pe ei ca să-i împiedice să se grăbească înăuntrul zidurilor.”

„De teamă să nu fiu luată în râs, am socotit că este mai bine să aștept până când mulțimea se va risipi sau până când voi putea intra neobservată de ei. Dar numărul lor a crescut în loc să se micșoreze și, temându-mă să nu fie prea târziu, mi-am părăsit în grabă locuința și mi-am croit drum prin mulțime. În neliniștea mea de a ajunge la templu, nu am observat și nici nu m-a preocupat mulțimea care mă înconjură. Intrând în clădire, am văzut că vastul templu era susținut de un singur stâlp uriaș, iar de acesta era legat un miel sfâșiat și însângerat. Noi, cei care eram de față, păream să știm că acest miel fusese sfâșiat și zdrobit din pricina noastră. Toți cei care intrau în templu trebuiau să vină înaintea lui și să-și mărturisească păcatele.

„Chiar înaintea mielului se aflau jilțuri înălțate, pe care ședea o ceată ce părea foarte fericită. Lumina cerului părea să strălucească pe fețele lor, iar ei Îl laudau pe Dumnezeu și cântau cântări de recunoștință de bucurie, care păreau asemenea muzicii îngerilor. Aceștia erau cei care veniseră înaintea mielului, își mărturisiseră păcatele, primiseră iertare și acum așteptau, într-o plină și bucuroasă așteptare, vreun eveniment plin de bucurie.”

“Chiar și după ce intrasem în clădire, m-a cuprins o teamă și un simțământ de rușine că trebuia să mă smeresc înaintea acestor oameni. Dar păream silită să merg înainte și îmi croiam încet drum în jurul stâlpului pentru a sta cu fața spre miel, când a răsunat o trâmbiță, templul s-a cutremurat, strigăte de biruință s-au înălțat din partea sfinților adunați, o strălucire înfricoșătoare a luminat clădirea, apoi totul a fost un întuneric adânc. Oamenii fericiți dispăruseră cu totul odată cu strălucirea, iar eu am rămas singură în groaza tăcută a nopții. M-am trezit în chin sufletesc și cu greu mă puteam convinge că visasem. Mi se părea că soarta îmi fusese pecetluită, că Duhul Domnului mă părăsise, ca să nu Se mai întoarcă niciodată.

„La puțin timp după aceasta am avut un alt vis. Mi se părea că stăteam într-o deznădejde cumplită, cu fața în mâini, cugetând astfel: Dacă Isus ar fi pe pământ, m-aș duce la El, m-aș arunca la picioarele Lui și I-aș spune toate suferințele mele. El nu S-ar întoarce de la mine, ci ar avea milă de mine, iar eu L-aș iubi și I-aș sluji întotdeauna. Chiar atunci ușa s-a deschis și a intrat o persoană cu înfățișare și chip de o frumusețe deosebită. El m-a privit cu milă și a spus: «Dorești să-L vezi pe Isus? El este aici și Îl poți vedea dacă dorești. Ia tot ce ai și urmează-mă.»”

„Am auzit aceasta cu o bucurie de nespus și mi-am adunat cu drag toate puținele mele bunuri, fiecare lucrușor de preț, și mi-am urmat călăuza. El m-a condus la o scară abruptă și aparent șubredă. Când am început să urc treptele, m-a avertizat să-mi țin privirea ațintită în sus, ca nu cumva să amețesc și să cad. Mulți alții care urcau această suire anevoioasă au căzut înaintea de a ajunge în vârf.”

“În cele din urmă am ajuns la ultima treaptă și ne-am oprit înaintea unei uși. Aici, călăuza mea mi-a poruncit să las toate lucrurile pe care le adusesem cu mine. Le-am depus cu bucurie; apoi el a deschis ușa și mi-a spus să intru. Într-o clipă am stat înaintea lui Isus. Nu se putea greși cu

privire la acel chip frumos. Acea expresie de bunăvoință și măreție nu putea aparține nimănui altcuiva. Când privirea Lui s-a oprit asupra mea, am știut îndată că El cunoștea fiecare împrejurare a vieții mele și toate gândurile și simțămintele mele lăuntrice.”

„Am încercat să mă ascund de privirea Lui, simțindu-mă în stare să nu pot îndura ochii Lui pătrunzători, dar El S-a apropiat cu un zâmbet și, punându-Și mâna pe capul meu, a spus: «Nu te teme». Sunetul glasului Său dulce mi-a cutremurat inima cu o fericire pe care nu o mai cunoscusem niciodată până atunci. Eram prea plină de bucurie ca să pot rosti vreun cuvânt, ci, copleșită de emoție, m-am prăbușit cu fața la pământ la picioarele Lui. În timp ce zăceam acolo neajutorată, pe dinaintea mea au trecut scene de frumusețe și slavă și mi se părea că ajunsesem la siguranța și pacea cerului. În cele din urmă, puterea mi-a revenit și m-am ridicat. Ochii iubitori ai lui Isus erau încă ațintiți asupra mea, iar zâmbetul Lui mi-a umplut sufletul de bucurie. Prezența Lui mă umplea de o sfântă reverență și de o iubire de nespus.”

„Ghidul meu a deschis atunci ușa, și am ieșit amândoi. Mi-a spus să iau din nou toate lucrurile pe care le lăsasem afară. După ce am făcut aceasta, mi-a dat un șnur verde, strâns înfășurat. Mi-a poruncit să-l așez lângă inimă, iar când doream să-L văd pe Isus, să-l scot de la sân și să-l întind cât se poate de mult. M-a avertizat să nu-l las să rămână înfășurat prea mult timp, ca nu cumva să se încâlcească și să fie greu de îndreptat. Am așezat șnurul lângă inimă și am coborât cu bucurie scara cea îngustă, lăudând pe Domnul și spunând tuturor acelora pe care îi întâlneam unde puteau să-L găsească pe Isus. Acest vis mi-a dat nădejde. În mintea mea, șnurul verde reprezenta credința, iar frumusețea și simplitatea încrederii în Dumnezeu au început să se reverse asupra sufletului meu.” Testimonies, volumul 1, 27–29.

De la încheierea adunării de tabără de la Exeter, din 17 august, până la 22 octombrie 1844 au fost șaiszeci și șase de zile. Aceste șaiszeci și șase de zile reprezintă perioada proclamării Strigătului de la Miezul Noptii, iar în contextul pildei celor zece fecioare, aceia care au proclamat atunci solia îi reprezintă pe cei care aveau untdelemn, iar cei care nu au proclamat atunci solia nu aveau untdelemn.

Dans la parabole, le mariage eut lieu au commencement du temps d'attente. Le mariage légal fut conclu, puis chacun rentra chez soi et attendit jusqu'à ce que le père de l'époux décide s'il convenait de consommer le mariage. L'infidélité entre le premier mariage et la seconde cérémonie à minuit était considérée comme un adultère. Le temps d'attente dépendait du père de l'époux, qui attendait de voir ce qu'il adviendrait de l'épouse pendant un certain temps. Était-elle enceinte ?

Când tatăl a hotărât că totul era în rânduială, a început alaiul de la miezul nopții și a început noaptea pentru a evita căldura apăsătoare a zilei din Palestina. Din acest motiv, însoțitoarele miresei, fecioarele din parabolă, trebuiau să aibă fiecare propria lor candelă și rezerva de untdelemn, așteptând strigătul de la miezul nopții care anunța că alaiul spre nuntă era în desfășurare, căci acesta urma să aibă loc noaptea. La Exeter a sosit strigătul de la miezul nopții și fie aveai destul untdelemn pregătit pentru alai, fie nu aveai.

Când au părăsit Exeterul cu solia, ei ilustrau un popor care era sigilat. Unii aveau destul untdelemn ca să intre la nuntă pe 22 octombrie 1844, iar alții nu. Acele șaiszeci și șase de zile reprezintă o perioadă de timp în care poporul lui Dumnezeu este sigilat până la ușa închisă a legii duminicale.

Dacă aveau cantitatea potrivită de untdelemn, ei intrau prin credință în Sfânta Sfintelor. Sora White a ilustrat poporul lui Dumnezeu intrând în Sfânta Sfintelor în zilele de pe urmă, iar în istoria ei alfa era implicată o probă de viață și de moarte în legătură cu intrarea prin credință în Sfânta Sfintelor. În zilele de pe urmă, cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi puși la probă dacă vor intra prin credință în Sfânta Sfintelor. Este din nou o probă de viață și de moarte.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

„În curățirea templului, Isus Își vestea misiunea Sa ca Mesia și intra în lucrarea Sa. Acel templu, ridicat ca locaș al Prezenței divine, fusese menit să fie o lecție vie pentru Israel și pentru lume. Din veșniciei, a fost scopul lui Dumnezeu ca orice ființă creată, de la serafimul strălucitor și sfânt până la om, să fie un templu pentru locuirea lăuntrică a Creatorului. Din pricina păcatului, omenirea a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și întinată de rău, inima omului nu mai descoperea slava Celui Divin. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, planul Cerului este împlinit. Dumnezeu locuiește în omenire, iar prin harul mântuitor inima omului devine din nou templul Său. Dumnezeu a rânduit ca templul din Ierusalim să fie o mărturie necurmată despre înaltul destin deschis fiecărui suflet. Dar iudeii nu înțeleseseră însemnătatea clădirii pe care o priveau cu atâta mândrie. Ei nu se predaseră pe ei înșiși ca temple sfinte pentru Duhul Divin. Curțile templului din Ierusalim, pline de zarva negustoriei nelegiuite, înfățișau prea adevărat templul inimii, întinat de prezența patimii senzuale și a gândurilor necurate.

„Templul, curățindu-l de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus Și-a vestit misiunea de a curăți inima de întinarea păcatului — de dorințele pământești, de poftele egoiste, de obiceiurile rele care corup sufletul. Maleahi 3:1–3 citat.” Hristos, Lumina lumii, 161.

Profetul spune: „Am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș al dracilor” (Apocalipsa 18:1, 2). Aceasta este aceeași solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, „pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei” (Apocalipsa 14:8). Ce este acest vin? — Învățăturile ei false. Ea a dat lumii un sabat fals în locul Sabatului poruncii a patra și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o mai întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe erori înrudite le-a răspândit pretutindeni, „dând învățături care nu sunt decât porunci omenești” (Matei 15:9).

„Când Isus Și-a început slujirea Sa publică, El a curățit Templul de profanarea lui sacrilegă. Printre ultimele acte ale slujirii Sale s-a aflat a doua curățire a Templului. Tot astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, către biserici sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei» (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul puternic al soliei celui de-al treilea înger se aude un glas din cer, zicând: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei» (Apocalipsa 18:4, 5).” Solii alese, cartea 2, 118.